

θέντος διαγωνισμού. Ἐξ αὐτῆς καταφαίνεται ὅτι ἐπαρουσιάσθησαν πρὸς κρίσιν 82 λύσεις διάφοροι τοῦ τεθέντος προβλήματος, προερχόμεναι ἀπὸ πάσας σχεδὸν τῆς οἰκουμένης τὰς χώρας. Τὸ πρῶτον βραβεῖον ἐξ εἴκοσι λιρῶν ἔλαβεν ὁ Οὐγκρος Κονράδος Μάγερ καὶ τὸ δεύτερον ἐκ δέκα ὁ Κ. Κάμπελ.

* * Ἐσχάτως τὸ Αἰγυπτιακὸν μουσεῖον τοῦ Λούβρου ἐπλουτίσθη διὰ περιεργότατου σαρκοφάγου σταλέντος ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν Θηῶν. Ἐπὶ τοῦ σαρκοφάγου τούτου ὑπάρχει ἐπιγραφή ἐξ ἧς καταφαίνεται ὅτι ἡ θανούσα ἦτο θυγάτηρ τοῦ Τακελλότη, Φαραὼ τῆς ΙΓ' δυναστείας, ζήσαντος 971 ἔτη Π. Χ. κατὰ τὸν Σαμπολιῶνα. Αἱ εἰκονογραφίαι τοῦ σαρκοφάγου καὶ τοι γενόμεναι πρὸ τρισχιλίων περίπου ἐτῶν διατηροῦνται θαυμασίως.

* * Ἐπωλήθη ἐν Παρίσις εἰς ἀκούσιον πλειστηριασμὸν συλλογὴ περιέργων κειμηλίων ἅτινα εἶχε συναθροίσει εἰς ἐπαρχιώτης. Μεταξὺ αὐτῶν περιέχοντο τὰ ἑξῆς. 1. Τεμάχιον τοῦ δέρματος τοῦ Καρόλου Β' κόμης τῆς Προβεγγίας θανόντος τὸ 1309, μετὰ σημειώσεων ἐξηγητικῶν. 2. Τεμάχιον ὑποδήματος τοῦ Ρουσσώ με ἀποδείξεις ἐγγράφως τῆς γνησιότητός του. 3. Βόστρυχος τῆς κόμης τοῦ στρατάρχου Νεύ κοπεῖς στιγμᾶς τινος πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς κατ' αὐτοῦ θανατικῆς ποινῆς.

* * Ἐσχάτως εἰς τὸ Λυρικὸν θέατρον τῶν Παρισίων, ἐνῷ παρίστατο ἡ *Βωβὴ τῶν Πορτίκων*, οἱ θεαταὶ παρευρέθησαν ἐξαίφνης καὶ εἰς ἄλλα ὅπως ἀπροσδόκητον δρᾶμα. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὴν σκηνὴν ἡ νέα καὶ ὡραία κωμῶδός Λιβρὺ ἡ διαφανὴς ἐκ τριχάπτων στολὴ τῆς προσήγκισεν εἰς λυχνίαν ἀερόφωτος καὶ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ διεφλέχθη. Τρομάξασα εἰς τὴν θέαν τῶν πυρίνων γλωσσῶν ἡ δυστυχὴς φάλτρια ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀσκόπως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀπειλοῦσα οὕτως νὰ μεταδώσῃ πανταχοῦ τὸ πῦρ καὶ δεινοῦσα ἀπὸ σιγμῆς εἰς σιγμὴν τὴν θέσιν τῆς, ὅτε γενναῖος πυροσβέστης, κρατῶν εἰς χεῖρας μέγαν μανδύαν, ἤρπασεν αὐτὴν γενναίως καὶ ἐν ἀκαρεῖ τὴν περιεκάλυψεν ὁλόκληρον, σώσας τὴν ἀπειλοῦ μένην ζωὴν τῆς. Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρωΐας τὸ ἐκλεκτὸν κοινὸν ἐπυκνόητο περὶ τὴν θύραν τῆς Κυρίας Λιβρῦ, ζητῶν εἰδήσεις περὶ τῆς υγείας τῆς. Εὐχарίστως δ' ἔμαθεν ὅτι αἱ πληγαί, καίτοι πολυάριθμοι, δὲν ἦσαν βαθεῖαι, καὶ ὅτι οὐδὲνα κίνδυνον διέτρεχε πλέον ἡ ζωὴ τῆς ἀγαπητῆς ὑποκριτρίας.

ΑΣΠΑΣΙΑ.

Ἐπέστη τέλος ἡ 31 Δεκεμβρίου, ἡμέρα ἐπίσημος καθ' ἣν ἡ θεὰ *Μαρία* μειδιᾷ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἡμέρα ἀπατελοῦσα ἐποχὴν ἐν τῷ βίῳ μας καὶ τὴν ὁποίαν ἐντούτοις περιμένομεν ἀνυπομόνως νὰ ἴδωμεν καταποντιζομένην ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ παρελθόντος. Ἀλλὰ μήπως τοῦτο δὲν εἶναι φυσικόν; Μήπως ἡ πρώτη Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους δὲν μᾶς εὐρίσκει κατὰ ἐν ἔτος νεωτέρους; μήπως τὸ γῆρας δὲν εἶναι ἡ ἀληθὴς νεότης, ὥς ἡ *Μαρία* εἶναι ἡ ἀληθὴς φρόνησις; Μήπως αἱ γυναῖκες δὲν προστρέχουσιν εἰς τὸν ψιμῦθιον κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς;

Elle avait seize ans, c'était trop tôt pour mourir, εἶπεν ὁ ποιητής. Ναί, δὲν ἦτον ἔτι καιρὸς ν' ἀποθάνῃ, διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη φθάσει εἰς τὸν ὕπατον ἐκείνον βαθμὸν τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους ὃν ὁ χρόνος τῇ ἐπεφύλαττε. Ναί, δὲν ἦτον ἀκόμη καιρὸς ν' ἀποθάνῃ, διότι ὁ μέγας τοῦ κόσμου κύριος — ὁ Χρόνος — δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιθέσει ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς τῆς ὑστάτης καλλονῆς τοὺς τύπους, τὰς ρυτίδας!

Ἰδοὺ τέλος ἡ 31 Δεκεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1862. Οἱ Ἀθηναῖοι, ὁ ἐξαιρέτως φειδωλὸς οὗτος λαὸς, — ὁ σβύνων τοὺς ὀλίγους τῆς πόλεως φανούς, ὅσων ἐφείσθη τὸ ἀερόφως, ἅμα ἡ Φοῖβη διαφανὴ εἰς τὸν ὀρίζοντα — πληροῦσι τὸ ἐπαναστατικὸν λιθόστρωμα τῶν ὁδῶν. Εἶναι εὐθυμοί, ἀφρόντιδες, φαιδροὶ πηγαῖνον, ἔρχονται, ἴστανται πρὸ τῶν ἐργαστηρίων, εἰσέρχονται εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα παρατηροῦν, θαυμάζουν, θέτουσιν ἐφ' ὧν τὴν χεῖρα ἐρωτοῦν τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ζητοῦν τὴν τιμὴν ἐκείνου· ἀλλὰ σὰς εἶπον ἥδη ὅτι εἶναι φειδωλοὶ καὶ ἐπομένως μαντεύετε ὅτι ὀλίγα μόνον, ὀλίγιστα ἀγοράζουσιν.

Ὅπως δὲποτε αἱ Ἀθῆναι, ἡ πόλις αὕτη τῶν ἀγαπησέων καὶ τῶν ἐλπίδων μετέβαλον ὅπως ὄψιν, καὶ ὁμοιάζουν μὲ μεγάλῃν πανήγυριν, μὲ ἀπέραντον ἔχθεσιν.

Πανταχοῦ πωλοῦν, φωνάζουν, θορυβοῦν· πανταχοῦ μειδιῶσιν εὐμενῶς πρὸς τοὺς ἀγοραστάς, καὶ

φέρονται πρὸς αὐτοὺς μετὰ πρωτοφανοῦς ἀληθῶς εὐγενείας. Ἐν ταῖς οἰκίαις οἱ ὑπρέται, οἱ ἄσπονδοι οὗτοι ἐχθροὶ τῆς οἰκιακῆς εὐτυχίας, δεικνύουσι φίλον καὶ προθυμίαν, ἥτις θὰ ἦτον ἀξία μεγάλων ἐπαίνων, ἐὰν ἡδυνάτο τις φεῦ! νὰ λησμονήσῃ ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ Δεκεμβρίου ἡμέραν. Καὶ ὅμως δὲν ἔχουσιν ὅλοι τὸ ἀξιολογίμην φλέγμα τοῦ περιφήμου καρδινάλιου Δυβῶ ὅστις ἔλεγεν εἰς τὸν ὑπρέτην του «Σὲ χαρίζω ὡς ἀγιο- βασιλιάτικα ὅσα μὲ ἔκλεψας ἐπὶ ἓν ἔτος.»

Παράδοξος καὶ θαυμασία τῶ ὄντι ἡμέρα ἡ 31 Δεκεμβρίου! Πανταχοῦ ἀπαντᾷτε μειδιήματα καὶ πανταχοῦ ἀκούετε καὶ λαμβάνετε διαπύρους προσρήσεις καὶ ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος εὐχάς! Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδία, τὰ αἰωνίως μορφαζόντα καὶ αἰωνίως προσφιλῆ αὐτὰ ὄντα — τὰ ὅποια ἔχουσιν ὅλα τόσον πνεῦμα... καὶ ὁμοιάζουσι, κατὰ τὸ λέγειν τῆς μητρὸς, τὸν πατέρα — ἡμερώθησαν ὡς ἐκ θαύματος, ὑπακούουσιν εἰς τὰς τροφούς των καὶ δὲν ἐμπαιζοῦν πλέον ὅταν τοῖς ὁμιλεῖτε. Τῇ ἀληθείᾳ, ἤθελέ τις νομίσει ὅτι ὁ κόσμος οὗτος μετεβλήθη εἰς παράδεισον, οἱ δὲ κάτοικοι του εἰς ἀγγέλους — πρὸ τῆς ἐκπτώσεως.

Ἄς κάμωμεν ἓνα γῦρον εἰς τὴν πόλιν. Τὰ ἐργαστήρια τῆς Ἑρμαϊκῆς καὶ Αἰολικῆς ὁδοῦ, τῶν κυριωτέρων τούτων ἀρτηριῶν τῆς πόλεως τοῦ Περιχλέους, ἐπιδεικνύουσι τὰς ἀπείρους ἐκεῖνας κομψότητας, ἃς οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ Σηκουάνα ἀποστέλλουσι φιλικῶς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Ἰλισσοῦ. Ἐπὶ τραπεζῶν τεθειμένων ἀμφιθεατροειδῶς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐργαστηρίων, καὶ κεκαλυμμένων διὰ σινδόνης λευκῆς — νεκρικοῦ σαβάνου τοῦ θνήσκοντος ἔτους — ὁ ὀφθαλμὸς διακρίνει τὰ πᾶμπληθῆ ἐκεῖνα ἀργίλινα σκεύη ἅτινα ὁ πολιτισμὸς τῆς Δύσεως μᾶς ἀποστέλλει κατ' ἔτος ὡς σπάνια προϊόντα τῆς Σέβρ καὶ τῆς Σαξωνίας, καὶ τὰ ἄπειρα ἐκεῖνα ἀθέρματα, ψεύδη ἐπίχρυσα, ἐνδύματα ἄξια τῆς θλιβερᾶς κωμωδίας ἥτις καλεῖται ζωὴ, ἅτινα κατ' ἀνάγκην πλάττει ἐκ χάρτου, ὅσπου ἡ ξύλου τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἀντιπαλαῖον κατὰ τῆς πενίας!

Οἱ δὲ ὑποκριταὶ τῆς κωμωδίας ταύτης εἶναι πολλοὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν, καὶ ἀπαντᾷτε ἓνα τοῦλάχιστον εἰς τὴν θύραν παντὸς ἐργαστηρίου. Εἶπον ὑποκριταί, ἀλλ' ἡπατήθην· ἔπρεπε νὰ εἰπῶ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, διότι οἱ ὑποκριταὶ μόνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς παριστῶσι γελοῖα πρόσωπα, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ ταλαίπωροι, δὲν πρέπει νὰ τοὺς συκοφαντήσωμεν, οὐδέποτε διενόηθσαν νὰ παίξωσιν οἰονδήποτε

πρόσωπον ἐξεναντίας μάλιστα εἶναι φυσικώτεροι παρ' ἄλλοτε, εἶναι ὅπως τοὺς ἐπλασεν ὁ Θεός, ἀλλὰ μόνον ἐπειδὴ ἡ 31 Δεκεμβρίου εἶναι ἡμέρα πολυέξοδος, εὐρίσκονται πτωχότεροι παρὰ τὸ σὺνηθες, διότι ἐδαπάνησαν τὸ ὀλίγον τῶν πνεύμα διὰ νὰ σᾶς κάμωσι νὰ πιστεύσητε ὅτι ἐξώδευσαν εἰς χαρίσματα τὰ χρήματα τὰ ὅποια οὐδέποτε εἶχον.

Αὐτὸς ἐδῶ, παραδείγματος χάριν, διακόπτει τὴν γλυκειάν σας ῥέμβην, σᾶς πλησιάζει, καὶ σᾶς ἀναγγέλει συμβαδίζων μετ' ὑμῶν, ὅτι ἐδαπάνησεν ἄπειρα χρήματα ἀπὸ πρωίας καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη τὰς ἀγοράς του. Τί νὰ γείνη; Ὁ Κύριος οὗτος ἔχει τόσας γνωριμίας, τόσας σχέσεις, ἐπιζητεῖται εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς, εἰς ὅλας τὰς ἐορτάς, εἰς ὅλους τοὺς χορούς εἶναι καθεκαστὴν προσκεκλημένος εἰς γεύματα, καὶ πανταχοῦ τὸν περιποιούνται, τὸν θαπεύουν, τὸν ἀγαποῦν τόσον πολὺ ὥστε εἶναι ἀνάγκη νὰ θυσιάσῃ κατ' ἔτος, ἂν δὲν θέλῃ νὰ θεωρῇται χωριάτης, 400 ἢ 500 δραχμὰς διὰ τοὺς φίλους του. Ἄλλως παροιμιῶδες κατήντησεν ὅτι τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦσι τὴν φιλίαν. Ἄν δὲ θέλετε μίαν νέαν ἀπόδειξιν ὅτι οἱ εὐφρεῖς ἄνθρωποι εἶναι καὶ τυχεροὶ ἀκούσατε καὶ πάλιν τὸν Κύριον αὐτὸν ὁμιλοῦντα περὶ ἑαυτοῦ. Ὁ Κύριος οὗτος εἶχεν ἐρωμένην ἥτις τὸν ἐλάτρευεν, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἤρχισεν ἡ κυρία αὐτὴ νὰ ζηλοτυπῇ μεγάλως, καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἐχάλασε μαζύ της. Τυχρὸν συμβῆν διότι οὕτως ἀπηλλάχθη τῆς υποχρέωσεως νὰ προσφέρῃ αὐτῇ ἓν ψέλλιον ἢ ἓν ὠρολόγιον 200 τοῦλάχιστον δραχμῶν ἀξίας! Καὶ ἐν τούτοις, εἰρήσθω τοῦτο ἐν παρόδῳ, ὁ Κύριος οὗτος καταχρᾶται ὀλίγον τοῦ προνομίου τῆς ἀσχημίας τὸ ὅποιον ἐχορηγήθη εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ... τὸ εἶπεν ἡδὴ ἡ Γραφή. «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν....» καὶ τῆς γῆς.

Ἄλλος πάλιν, χωρὶς οὐδὲ καλημέραν νὰ σοὶ εἴπῃ, λαμβάνει τὸν βραχίονά σου καὶ σὲ ὀδηγεῖ ἀσθμαίνοντα εἰς τὴν Ville de Paris, ὅπου θέλει ν' ἀγοράσῃ ἓν κιβώτιον διὰ μίαν κυρίαν τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἀποσιωπᾷ ὁ ἐχέμυθος, ἐνῶ πονηρὸν μειδίαμα πλανᾷται ἐπὶ τῶν χειλέων του! Ἀπὸ τῆς Κ. Μελβίλ σὲ φέρει εἰς τῆς Κ. Λιζιέ, εἰς τῆς Κ. Jacob, εἰς τοῦ Ποτὲν καὶ ἐκείθεν εἰς τοῦ Ναδέρη. Ἐν συντόμῳ ἐπιθεωρεῖ μετὰ σοῦ ὅλα τὰ γαλλικὰ ἢ ἐκγαλλισθέντα ἐργαστήρια τῆς πρωτευούσης χωρὶς ν' ἀγοράσῃ τὸ παραμικρὸν κιβώτιον, ἐπειδὴ εὐρίσκει τὸ μὲν πολὺ μικρὸν, τὸ ἕτερον, ἂν καὶ μεγάλον, πολὺ ἐλαφρὸν, καὶ τὸ ἄλλο ὑπὲρ τὸ δέον κεκοσμημένον

ἐκείνο δὲ τὸ ὁποῖον ζητεῖ πρέπει νὰ ἦναι κατὰ πάντα τέλειον, ὡς τὸ τῆς Πανδώρας.

Ἄλλος πάλιν σὲ πλησιάζει κομψευόμενος, καὶ περιττὸν νομίζω νὰ σοὶ προσθέσω ὅτι εἶναι εὐειδὴς νεανίας. Σὲ ὀνομάζει φίλον του, καὶ σοὶ σφίγγει τὴν χεῖρα μετ' ἀγγλικῆς ὀρμῆς . . . μειδιᾷ ἢ μάλ' ὡς ἄνθη ἢ σταγόνας μέλιτος ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Βλέπων τις αὐτὸν τοσοῦτον εὐθυμον καὶ ὠραῖον ἤθελε τὸν νομίζει ὡς τὸν εὐτυχέστατον ἐν Ἀττικοβοιωτίᾳ νέον. Σοὶ προτείνει νὰ κάμῃτε δύο βήματα μαζύ, καὶ τέλος σοὶ ὁμολογεῖ, ὁ ἄδολος νεανίας, ὅτι ταλαντεύεται περὶ τὴν ἐκλογὴν δώρου διὰ προσφιλὲς τι πρόσωπον, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ ἔχῃ συνεκλογέα. Ἐν τούτοις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐπιμελῶς περιεπτυγμένον τεμάχιον μυρωμένου χάρτου περιέχοντος ὀκτάστιχον μέλλον νὰ συνοδεύσῃ τὸ διὰ τὴν λατρευομένην του δῶρον, καὶ τοῦ ἰποίου τὴν ἀνάγνωσιν σὺ πρῶτος πρέπει νὰ ὑπομείνῃς.

Εὐτυχῶς, ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς σὲ οἰκτερεῖ τελοσπάντων, καθότι κύριός τις πλησιάζει τὸν ἐρωτόληπτον φίλον σου, ἐνῶ σὺ ἐν τῷ ἅμα φεύγεις ὡκύπους ὡς ὁ Ἀχιλλεύς. Ἀληθὲς εὐτύχημα ὑπῆρξεν ὁ διαβάτης οὗτος καὶ διὰ σὲ καὶ διὰ τὸν Κ. Στέφανον — τὸν ἄξιον τοῦτον ἐφάμιλλον τῶν ἐν τῷ Palais Royal χρυσοχῶν — ὅστις ματαιῶς ἤθελεν ἐκλαμβῶσαι διὰ τῶν τιμαλφῶν του κειμηλίων τὴν ὄρασιν τοῦ ποιήσαντος τὸ ὀκτάστιχον, καθότι δῶρον ἄξιον γυναικὸς λατρευομένης εἶναι εἰς ἄκρον δυσέυρετον! . . . πρὸ πάντων ὅταν ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ὑπάρχῃ.

Ὡ φιλόσοφοι! καύσατε τὰ βιβλία σας! ἡ φωνὴ ὑμῶν φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Τότε θέλομεν γεῖναι λογικοὶ, ἐνάρετοι καὶ φρόνιμοι, ὅτε οἱ ἔμποροι τῶν ἐπετειῶν δώρων δὲν θέλουσιν ἔχει ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἄλλο τι εἰμὴ μόνον ἐνετικὰ κάτοπτρα παρουσιάζοντα εἰς μὲν τὰς γυναῖκας τὸ ψιμμύθιον αὐτῶν, τὰς ρυτίδας καὶ τοὺς πλαστοὺς ὀδόντας, εἰς δὲ τοὺς ἄνδρας τὴν πτωχείαν τοῦ πνεύματος καὶ τὸ δύσμορφον τῆς ψυχῆς τῶν διαφανόμενα διὰ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου! Ἀλλὰ μέχρις οὗ γεῖνη τοῦτο κωμῳδία κωμῳδίας, τὰ πάντα κωμῳδία, καλοὶ μου φιλόσοφοι!

— Ἀκόμη διαρκεῖ ἡ 31 Δεκεμβρίου; ἐρωτᾷ κυρία τις ἀδημονοῦσα.

Ναὶ ἀκόμη διαρκεῖ, Κυρία. Ἀλλὰ διατὶ τότε ἀποστροφὴ κατὰ τῆς δυστυχοῦς ταύτης ἡμέρας; Μήπως πέρυσιν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν

αὐτὴν ὥραν δὲν εἴσθε ἐπίσης ἀνυπόμονος καὶ εὐελπὶς διὰ τὸ μέλλον; Κατὰ τί ὅμως ἐπληρώθησαν αἱ ἐλπίδες ὑμῶν, ἐμοῦ, ὅλων ἡμῶν; τί περισσότερον ἢ πέρυσιν ἔχομεν; Εἴμεθα πρεσβύτεροι κατὰ ἓν ἔτος, πολλὰς ἀπωλέσαμεν εὐαρέστους ἀπάτας, πολλὰς ὑπέστημεν πικρίας καὶ πολλὰς ἐλπίδας ἴδομεν ψευθείσας. Πρὸς τί λοιπὸν νὰ ἐπισπεύδωμεν δι' ἀσκόπων εὐχῶν τὴν πορείαν τοῦ χρόνου; Ὡ μωρία! Γνωρίζομεν ἄρα ἂν ἡ αὐριον θὰ ἦναι εὐτυχέστερα τῆς σήμερον; Ἀλλὰ καὶ τοιαύτη ἂν ἀνατείλῃ, θέλομεν ἄρα ἀπολαύσει τότε τῆς πρὸ ἡμῶν εὐτυχίας, ἡμεῖς οἱ ἀδυνατοῦντες νὰ περιορίσωμεν τὰς εὐχὰς ἐν τῷ παρόντι καὶ πάντοτε πρὸς τὸ παρελθὸν ἀνατρέχοντες; Τοιαύτη εἶναι τῶν θνητῶν ἡ ζωὴ, μάτην προσπαθοῦμεν νὰ λησμονήσωμεν τὴν χθὲς ἡμέραν πρὸς αὐτὴν ἐκόντας ἄκοντας μᾶς φέρουσιν αἱ ἀναμνήσεις· ἡ σήμερον δὲν ὑπάρχει δι' ἐκείνους ὅστις ἀγνῶσκει — καὶ μόνον οἱ κακοὶ δὲν ἀγνοοῦσι — ματαιῶς σημειοὶ δι' αὐτὸν ὁ ἥλιος τὴν μεσημβρίαν! ὁ μόνος ἥλιος δι' αὐτὸν εἶνε ὁ ἔρως, ἥλιος τῆς ψυχῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ φῶς ἀποκαλύπτεται ὁλόκληρος κόσμος πλήρης ἡδονῆς καὶ μαγείας τῇ δε κάκεισε μετὰ τρυφερῶν δακρύων μεμιγμένος, διότι

Καὶ εἰς τὰς δυστυχίας του, καὶ εἰς τὰ δάκρυά του
Ὁ ἔρως εἶν' ὠραῖος!

Πᾶσαν τὴν χάριν του τηρεῖ, τηρεῖ τὰ θέληγτρά του
Καὶ εἰς τὸ μνημῆμα ἕως.

Γλυκεῖα πᾶσα πρᾶξις του πληγὴ εἴτε θωπεῖα,
Κλαυθμὸς ἢ γέλως εἶναι.

Καὶ εἰς τὸν τάφον του αὐτὸν βλαστάνουσι τὰ ἴα
Κ' αἱ ἀνθηραὶ μυσταίναι.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ζωὴ· δὲν ζῶμεν ἐν τῷ παρόντι ἀλλ' ἐν τῷ παρελθόντι, ἐν τῇ χθὲς καὶ οὐχὶ ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ. Τοῦ παρελθόντος αἱ ἀναμνήσεις ὁμοιάζουν χλοερὰν ὅσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπαύομεθα μετὰ τῶν περισπασμῶν τοῦ παρόντος καὶ τῆς ἀβεβαιοῦς τοῦ μέλλοντος. Ἡ σήμερον κατέχεται ἡδὴ ὑπὸ μεταμελείας ἢ ἐλπίδος, ὁμοιάζει ἄνθος μαραμμένον, κύλικα κενὴν πρὸς ἡν μάτην πλησιάζομεν τὰ διψαλέα μας χεῖλη· ἡ χθὲς ἦτον ἐν δάκρῳ ἢ ἐν μειδίᾳ, ἦτον ἄνθος τοῦ ὁποίου ἀπλήστως ἀνεπνεύσαμεν τὰ μύρα, κύλιξ ἦν μέχρι πυθμένος ἐξεκένωσαμεν. Ἀλλὰ διατὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ νὰ ἀπολαύσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ τὴν εὐτυχίαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ καλὴ αὕτη θεὰ θίγῃ αὐτὸν διὰ τῆς μαγικῆς ράβδου μειδιῶσα; Διατὶ εἶναι καταδικασμένος νὰ μὴ γνωρίζῃ ἄλλην εὐ-

τυχίαν εἰμὴ τὴν ἀνάμνησιν παρελθούτης εὐτυχίας ; Διὰ τὴν χθές, ὅτε ἤμεθα εὐτυχεῖς, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρεκτείνωμεν τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸ δευτερόλεπτον ἐκεῖνο, λείποντες καὶ τὴν τελευταίαν σταγόνα ; Αὐριον πλεόν θέλει εἶναι πολὺ ἀργά, ἢ ἐπιούσα θέλει καὶ πάλιν ἀνήκει εἰς τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὰς ἐλπίδας. Χθές καὶ Αὐριον, Ἀνάμνησις καὶ Ἐλπίς, ἰδοὺ ἡ ζωὴ μας. Εὐτυχεῖς δὲ ἐκεῖνοι, οἵτινες δύνανται νὰ συνενώσουν τὰς τέσσαρας ταύτας λέξεις, διότι οὗτοι μόνον ἐγνώρισαν τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀναμνηστικὴν μετὰ τόσου πόθου τὸ παρελθόν ; Εἴμεθα ἄρα δυστυχέστεροι σήμερον ἢ χθές, ἢ κατοικοῦμεν ἐν ὑπερώῳ, ἐνῶ πρὶν ἐν παλατίῳ ; Ὁχι ! μετ' ὅλας τὰς λαμπρότητας τῆς σήμερον μετ' ἡδονῆς ἐνθυμούμεθα πάντοτε τὰς ταλαιπωρίας τοῦ παρελθόντος ! Χθές εἴμεθα νεώτεροι ἢ σήμερον, καὶ χθές ἐφερομένα ἐπὶ τῶν χρυσῶν πτερύγων τῶν ὀνείρων ! Ἀγαπῶμεν τὸ παρελθόν διότι εἶναι φάσμα, καὶ ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ διώκῃ πάντοτε φάσματα. Ἐρωὶς καὶ Δόξα δὲν εἶναι ταῦτα τὰ δύο φάσματα, τὰ ὁποῖα πρὸ πάντων θηρεύομεν ἀκαταπαύστως, καὶ οὐδέποτε σχεδὸν συλλαμβάνομεν ; Φεῦ ! τότε μόνον συνήθως ἀγαπώμεθα, ὅτε δὲν ἀγαπῶμεν πλεόν, ἢ ἐπαύσαμεν πιστεύοντες εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ ἡ δόξα περιβάλλει τὸ μέτωπον διὰ χρυσῆς δάφνης τότε μόνον, ὅτε ὁ θάνατος ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ στέφανον ἐξ ἀμαράντων !

Καὶ ὅμως, ἐπιθυμοῦμεν νὰ παρέρχηται ὁ χρόνος καὶ ἀνυπομόνως προσδοκῶμεν τὴν ἐπιούσαν διὰ νὰ ἀσπασθῶμεν τὸ νέον ἔτος, καὶ κάμωμεν πρόψεις οὐχὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν ἣν ἀπηλαύσαμεν ἐν διαστήματι τοῦ τεθνεώτος ἔτους, ἀλλ' εἰς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν, εἰς τὴν ἀβέβαιον εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἔχομεν ἄδικον. Τί ἄλλο εἶνε μία ἡμέρα τῆς ζωῆς ἢ κόκκος τοῦ κομβολογίου τῆς υπάρξεως ἡμῶν ; Ἄς διαδακτυλίσωμεν λοιπὸν μέχρι τέλους τὸ κομβολόγιον τοῦτο εὐθύμως καὶ ἀμερίμνως, καθότι φεῦ ! τὸ γῆρας ἐπέρχεται Τὸ γῆρας ! ὦ τί ἀσχημὴ λέξις ! Ἀλλὰ τίς τολμᾷ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ γῆρατος, τίς πιστεύει πλέον ὅτι τὸ γῆρας ὑπάρχει ; Μήπως πιστεύετε αὐτὸ ὑμεῖς, χαριεστάτη Κυρία, ἥτις ὑπεκλέφατε ἀπὸ τὴν Σάραν τὸ μυστήριον τῆς καλῶν καὶ τῆς κατακτῆσεως καρδιῶν εἰς ἡλικίαν, τὴν ὁποίαν δειλιάτε νὰ ὁμολογήσητε, ἢ ὑμεῖς, Κύριε, ὁ κληρονομήσας παρὰ τοῦ Μαθουσαλά τὴν συνταγὴν τῆς ἀενάου νεότητος ;

Τὸ γῆρας εἶναι μῦθος, οἱ δὲ μυθικοὶ χρόνοι πα-

ρῆλθον πρὸ πολλοῦ. Οἱ χημικοὶ, οἱ ὁδοντοῖατροι καὶ οἱ ράπται ἐξήλειψαν τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀπὸ τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς· τὸ δὲ κατόρθωμα τοῦτο εἶναι ἡ μεγαλητέρα δόξα τοῦ ἸΘ αἰῶνος. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές καὶ ἀναμφισβήτητον ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι λευκότριχες, καὶ κεκυφότες. Ἀλλ' ἄς μὴ πιστεῦωμεν εἰς σημεῖα πολυλάκεις ἀπατηλά. Οἱ Κύριοι οὗτοι θέλουσιν ἴσως νὰ φαίνωνται πολὺ πειροὶ καὶ σεβάσμιοι, ἰδοὺ ὅλον τὸ μυστήριον τοῦ γῆρατος τῶν. Ἀλλ' ἂν ἐπιχύσωμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν καὶ δεύτερον βάπτισμα δι' ὕδατος μελαινοκόμου, τὰς χιονολεύκους τρίχας θέλουσιν ἀντικαταστήσει ἐβενόχροοι βόστρυχοι, ἂν συστήσωμεν μετὰ ταῦτα αὐτοὺς εἰς ἔμπειρον ὁδοποιοῦν καὶ πολυμήχανον ράπτην, παρέχοντες συγχρόνως καὶ πίστωσιν τινα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀπεριόριστον παρὰ τῷ Ροσχίλδ, θέλομεν τότε ἐπανεῖδε τοὺς πρεσβύτας αὐτοὺς σφριγῶντας καὶ νέους ὡς τὸν Δόκτορα Ἰωάννην Φάουστον, ἀφοῦ συνῆψε τὴν γνωστὴν ἐκείνην μετὰ τοῦ Σατανᾶ συνθήκην, ἢ Σιζίτον τὸν πέμπτον, ἀφοῦ ἀνεῦρε τὰς κλεῖδας τοῦ παραδείσου.

Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ γῆρας, ὃ μεμφίμοιροι φιλόσοφοι, οἱ ἀναμνησκόντες πάντοτε τὴν ταχέϊαν τοῦ χρόνου πτῆσιν, οἱ πληττοντες τὰς ἀκοὰς ἡμῶν διὰ τετριμμένων παραγγελμάτων καὶ διαταράττοντες ἀσκόπως τὰς ἀπολαύσεις τῆς νεαρᾶς ἡλικίας. Στρέψατε κύκλῳ τὸ βλέμμα καὶ ἴδετε ἂν μεταξὺ ἐκατὸν θυγατέρων τῆς Εὐας ὑπάρχουσι περισσότεραι τῶν δύο ἔχουσαι ἀργυρᾶς ἐν τῇ κόμῃ τρίχας, ἢ κενὰ διαστήματα ἐν τῇ διπλῇ σειρᾷ τῶν μαργαριτῶν, τῶν στιλβόντων μεταξὺ διπλοῦ κοραλίνου ὀχυρώματος, ὡς ἔλεγον οἱ γυναικοῦνται τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες εἶνε πνευματωδέστεραι τῶν ἀνδρῶν, ὡς κάλλιστα ἀποδεικνύει ἡ Κ. Ἐμιλία Γιραρδίνου, καὶ ἀντὶ νὰ σεμνύνωνται ὡς πολλοὶ ἄνδρες διὰ πολυπειρίαν, ἡγουν διὰ γῆρας, ἀσχημίαν καὶ ξेमώρμα, καταβάλλουσιν ἀπεναντίας πᾶσαν σπουδὴν, ἵνα φαίνωνται νέαι, ὠραῖαι καὶ πνευματώδεις, ἐνὶ λόγῳ ἵνα ἀρέσκωσιν, ἄξια ἀποδεικνύμεναι τῆς Εὐας θυγατέρες, ἥτις, ὡς καλῶς γνωρίζετε, εὐθὺς ἀφοῦ ἐγεγύθη τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐζήτησεν ἦτο φόρεμα. Εἶνε ἀληθές ὅτι τὸ φόρεμα αὐτὸ συνίστατο ἐκ φύλλων συκῆς, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ, ἀφοῦ οὔτε μεταξίνα ὑφάσματα ὑπῆρχον τότε, οὔτε εἶχον πλασθῆ ἀκόμη οἱ ἐν Λουγδούνῳ ὑφανταί, ἐν δὲ τῷ παραδείσῳ δὲν εὐρίσκοντο ράπτριαι καὶ καλλωπίστριαι ;

Χαίρετε λοιπόν, ὦ γυναῖκες! σεῖς καθιστάτε ἰσό-
βιον τὴν νεότητά, τὴν χρυσὴν ταύτην καὶ μόνην
ποιητικὴν τῆς ζωῆς ὥραν! Χαίρετε καὶ σεῖς, ὧ
ὁδοντοῖατροι καὶ ράπτρια καὶ μυροπῶλαι καὶ λοι-
ποὶ βοηθοὶ καὶ στηρίγματα τῆς γυναικείας καλλο-
νῆς, σεῖς εἴσθε οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι καὶ εὐεργέται
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἱ ἀπαλλάττοντες αὐτὸ
ἀπὸ τῆς σκληροτέρας τῶν πλήγων τοῦ γήρατος.

Ἄν δὲ αἱ παρελθούσαι γενεαὶ, παραγνωρίσασαι
τοιαύτην εὐεργεσίαν, δὲν ἐνέγραφαν, εὐλαβῶς τὰ
ὀνόματά σας ἐν τῷ Πανθέῳ τῶν εὐγνωμογούντων
λαῶν, ὧ μὴ θλίβεσθε διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην ταύτην,
διότι κατὰ τὸ ἔτος 1863 θέλετε ἰδεῖ βραβευομέ-
νους τοὺς ἀγῶνάς σας, καθότι ἡ ἀχαριστία εἶνε αἰ-
σχρὸν ἐλάττωμα, τὸ δὲ ἔτος 1863 δὲν θὰ ἀσχη-
μίζεται ὑπ' οὐδενὸς ἐλαττώματος· θὰ ἦνε κατὰ
πάντα ἐντελές, ὡς περικλείον ἐν ἑαυτῷ τὸν ἀριθ-
μὸν *Tria* καὶ *omme tria perfectum est* εἶπεν
ἀρχαῖός τις σοφός.

Ἄς χαίρωμεθα λοιπόν καὶ ἄς ἀγαλλώμεθα ὅτι
τὸ ἔτος παρίσταται ὑπὸ τοιούτους ἀγαθοὺς οἰωνοὺς,
ὅτι ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς, τὸ *Tria* ἐνθυμίζει πᾶν
ὅ,τι χαριεστάτον, σεβαστὸν ἢ παντοδύναμον ὑπάρ-
χει τὰς τρεῖς χάριτας, τὰς τρεῖς θεοφιλήτους ἀρε-
τὰς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν τρίαιναν, τὸ σύμβο-
λον τοῦτο τῆς κατὰ θάλασσαν ἰσχύος.

Οὕτω, λοιπόν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ εἴμεθα
ἐν τῷ μέλλοντι, κατὰ τὸ διάστημα τοῦλάχιστον
τοῦ ἔτους 1863, χαριέντες, ἐνάρετοι καὶ ἰσχυροί.
Τί περισσότερον θέλομεν; ἀλλ' ἐλησμονήσα καὶ τὸν
Πυθαγόραν τὸν μέγαν τοῦτον φιλόσοφον καὶ γεω-
μέτρην, ὅστις ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς *Tria* εἶναι
τὸ σύμβολον πλήρους ἀρμονίας. Καὶ ὅμως ἡ ἱστο-
ρία τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας ἀποδεικνύει, τῇ ἀλη-
θείᾳ, τὸ ἐναντίον καθότι, ἐνόσω ἡ Ἑδὲμ εἶχε μόνον
δύο κατοίκους, τὰ πάντα ἐβάδιζον κατ' εὐχὴν ἐν
τῷ καλῷ ἐκείνῳ παραδείσῳ· ἀμὰ ὅμως διὰ τῆς ἀνα-
μίξεως τοῦ Σατανᾶ ἐγένοντο τρεῖς, τὰ πάντα ὑπῆ-
γον κακὴν κακῶς. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν
ὅτι ὁ σοφὸς Πυθαγόρας, πραγματευόμενος περὶ ἁρ-
μονίας, δὲν προσέβλεπε τὰ κατὰ τὸ νέον ἔτος δῶρα,
ἅτινα διαταράττουσι περιοδικῶς τὴν ἀναγκασιότα-
την τῶν ἀρμονιῶν, τὴν μεταξὺ τῶν ἐσόδων καὶ
ἐξόδων ἐκάστης οἰκογενείας.

Τὴν συνήθειαν ταύτην τῶν ἐπετειῶν δώρων, τὴν
ἀνοητοτάτην καὶ ἡμᾶς πασῶν τῶν συνηθειῶν, παρε-
λάβομεν παρὰ τῶν Ῥωμαίων. Οὗτοι μᾶς ἐδίδαξαν νὰ
κενόνωμεν τὰ θυλάκια μας καὶ νὰ πληρῶμεν τὰ
υἰλάκια τῶν ἐμπόρων.

Παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἀκόμη παρελάβομεν καὶ
ἄλλην οὐχ' ἥττον γελοίαν συνήθειαν, μεταμορφώ-
μενοι κατὰ τὰς ἀποκρέω εἰς ἄρκτους, πιθήκους, τί-
γρεις, καμήλους καὶ λοιποὺς κατοίκους τοῦ Ζωολο-
γικοῦ κήπου, ὡς ἂν ἠθέλαμεν νὰ δικαιολογήσωμεν
τὴν παραδοξολογίαν φυσικοῖστορικῶν τινῶν, καθ' ὅς
ὁ ἀρχέτυπος ἄνθρωπος εἶχεν οὐρανὸν ὡς ὁ πιθήκος
καὶ ἐβάδιζε τετραποδῶν ὡς ἡ ἄρκτος.

Ἡ Ῥώμη τέλος μᾶς ἐκληροδότησε καὶ τοὺς Παν-
δέκτας, τὴν τέχνην ταύτην τοῦ τρέφεσθαι ἀναλώ-
μασι τῶν φιλονείκων, φιλοδίκων, διαδίκων καὶ λοιπῶν
φίλων τοῦ χαρτοσήμου.

Δικαίως ἄρα καλεῖσαι, ὦ Ῥώμη, αἰωνία πόλις!
Ἀθάνατος ἔσται ἡ βασιλεία σου, ἀφοῦ θεμελιούται
ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης μωρίας, ἀλλ' ἐξ ὧν τῶν κλη-
ροδοτημάτων σου τὸ χεῖριστον εἶναι τὰ ἐπέτεια
δῶρα, ἀληθῆς πληγὴ, ὡς αἱ μαστῶσαι τοὺς
Ιουδαίους.

Ἐν καὶ μόνον μέσον ὑπάρχει ν' ἀποφύγῃ τις τὴν
μάστιγα ταύτην, μέσον δύσχρηστον ἀλλὰ καὶ
ἀσφαλέστατον. Τὸ μέσον τοῦτο μᾶς διδάσκει τὸ
γνωστὸν ἐπίγραμμα

Cy git, dessous ce marbre blanc,
Le plus avare homme de Rennes,
Qui trepassa le dernier jour de l'an
De peur de donner des étrennes.

Τί φρονεῖτε λοιπόν, προσφιλεῖς ἀναγνώσται καὶ
ῥαφαῖ ἀναγνώστριαι, περὶ τῆς συνταγῆς ταύτης;
Σὰς ἀρέσκει; Ὅχι βέβαια· καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης· Ἄς
ἀκολουθήσωμεν λοιπόν τὴν πεπατημένην ὁδόν, ὅσον
ἄσκοπος καὶ ἂν ἦναι, σεῖς μὲν προσφέροντες δῶρα,
ἐγὼ δ' εὐχόμενος εἰς ὅλους ὑμᾶς πᾶν ἀγαθόν,
ιδίως δὲ εἰς τὴν ἀρτιγέννητον *Χρυσάλλιδα*, τὴν
ὁποίαν τιθέμενοι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς θεᾶς *Συνδρο-
μῆς*, δεόμεθα αὐτῆς νὰ τῇ παράσχῃ συνδρομητὰς
μὴ λησμονοῦντας... τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως
συνδρομή.

ΑΔΘΩΤΑΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ 1.

Ἀκέφαλος, ἐβάστασα ποτὲ εἰς ἄλλα ἐτη
Θαυματογυρὸν καὶ μάγισσαν τὴν τρίχορδόν μου λύραν.
Οἱ φλόγγοι τῆς ἀμείλικτον ἐμάλαξαν τὴν Μοῖραν,
Καὶ ὅστις μ' ἤκουσ' εὐθυμὸς θεὸς νὰ ἡγρῇται ἔτι.
Ἀλλ' ὅμως ἂν τὸ ἔλρον μου θελήσῃς νὰ ἀρμόσῃς
ᾧ τότε σ' τὰς ἀγκάλας μου βεβαίως θὰ ὑπνώσῃς!

Ν.